

Đoàn Thị Hồng Thủy

Gió Và Cỏ May Mắn

Trong ngăn kéo bàn của tôi có một món quà không bao giờ được gửi. Đó là món quà được bọc bằng giấy màu xanh da trời và thắt ruy băng màu nước biển. Nó đã luôn nằm đó, im lìm và buồn bã, kể từ ngày cơn gió mà tôi yêu nhất bay tới một nơi mà tôi không thể nào đến được.

Tôi quen Phong trong một trại hè năm lớp 10. Chúng tôi học khác trường nhưng tình cờ lại được phân vào cùng một đội. Tôi chú ý ngay tới Phong bởi trong cả trại không có cậu trai nào lại cao và...gầy bằng cậu ấy. Nhưng sự chú ý của tôi cũng xẹp nhanh như quả bóng bay xì hơi bởi tôi cũng nhanh chóng phát hiện ra không có ai trong trại...khó gần như cậu ấy. Trong khi các bạn vừa vui vẻ làm việc vừa tranh thủ làm quen với nhau thì cậu ấy lại trưng ra một bộ mặt không thể mệt mỏi hơn. Từ chối hết thảy mọi lời mời gọi tham gia các trò chơi tập thể náo nhiệt, Phong chỉ đơn giản là tìm một bóng râm, ngả lưng... và ngủ. Tôi thề cứ 10 đứa thì có 9 đứa khó chịu với cậu ấy, trong đó có tôi. “Một kẻ chán ngắt” tôi lầm bầm vài câu vô thưởng vô phạt rồi từ đó không một lần nào để tâm tới cậu ấy nữa.

Buổi sáng cuối cùng ở trại hè, chúng tôi được phép hoạt động tự do. Nhanh như sóc, tôi lẩn ngay ra khỏi đoàn, nhắm ngọn núi cách đó khoảng 2km thẳng tiến. Tôi đã chú ý tới nó ngay hôm đầu tiên tới đây. Theo lời bà

chị quý hóa của tôi thì trên đỉnh của ngọn núi này có một loài thực vật thân mềm “màu nhiệm”: tứ diệp thảo-cỏ bốn lá. Nó luôn ở đó, xanh tươi, rậm rì và đầy thách thức đối với những kẻ hay mơ mộng. Tôi vẫn nhớ cảm giác phấn khích khi tận mắt chạm vào nhánh cỏ kỳ diệu được ép trong cuốn album ảnh của bà chị. Với một đứa luôn tin tưởng mù quáng rằng tất cả các câu chuyện hoang đường trong phim ảnh, tiểu thuyết, truyện tranh, cổ tích đều có thể xảy ra ở một góc khuất nào đó trên thế giới rộng lớn này thì chừng đó là quá đủ cho một cuộc hành trình mạo hiểm. Tôi thực hiện kế hoạch có một mình vì (cũng theo lời bà chị) càng ít người càng dễ thành công, mà tôi không mong cuộc hành trình của mình sẽ kết thúc bằng hai bàn tay trắng.

Tôi leo lên ngọn núi với một sự hăm hở chưa từng có. Trời xanh, cây cối xanh và gió mát rượi. Cảnh vật xung quanh cũng như đang cổ vũ tôi. Chẳng mấy chốc tôi đã lên tới đỉnh. May là ngọn núi này khá thấp và dễ leo. Phúi sạch đất bám trên đầu gối, tôi hồi hộp ngó quanh, cố căng mắt tìm xem tứ diệp thảo có thể mọc ở chỗ nào. Phía bên này chỉ lổn nhổn toàn đá sỏi và cỏ tranh rậm rạp, tịnh không thấy bóng loài thảo mộc thân mềm, lá hình trái tim diệu kỳ của tôi đâu cả. Sự phấn khích tụt xuống một nửa, nhưng vẫn tràn đầy hi vọng, tôi vòng sang đầu bên kia. Và kìa, giữa thảm tứ diệp thảo (hoặc tam diệp thảo) của tôi là bóng một tên con trai đang cúi húi ngó trái ngó phải, rõ ràng là tìm kiếm gì đó. Không kịp suy nghĩ tới một giây, tôi hét lên một tiếng kinh thiên động địa, lao tới với tốc độ của đầu đạn tên lửa. Tên ‘ăn cắp’(!!!) chỉ kịp ngẩng phắt lên trước khi hai chúng tôi va vào nhau đánh “rầm”. Mặc dù còn tối tăm mặt mũi nhưng tôi đã lồm cồm bò dậy, túm lấy cổ áo hắn lắc mạnh: “Không được hái tứ diệp thảo của tôi!”. “Okay! Okay! Nhưng làm ơn đứng dậy đã. Cậu ngồi lên làm tôi đau quá!” Giọng con trai yếu ớt vang lên. Lúc này mới thấy đau, tôi vừa xoa xoa be sườn vừa nhích

sang phía bên cạnh. Khi cả hai đã đủ bình tĩnh để quay lại nhìn nhau thì không hẹn mà gặp, chúng tôi cùng “a” lên một tiếng rõ to.

“Cậu làm gì ở đây?” tôi hỏi Phong.

“Còn cậu?” Phong không trả lời mà nhăn nhó hỏi lại.

Tôi ngoảnh mặt đi. Khoảng thời gian ngắn ngủi cũng đủ làm tôi kịp tỉnh ngộ mà tự xấu hổ về hành động điên cuồng vừa rồi của mình. Mặt tôi bắt đầu đỏ lên, chẳng mấy chốc đã hoá thành một quả cà chua chín. Trái với suy đoán của tôi, Phong không có vẻ gì là giận cả, ngược lại cậu ấy còn lo lắng hỏi tôi:

“Cậu sao thế? Đau ở đâu à?”

Tôi lắc đầu, càng xấu hổ tợn.

“Chắc cậu vẫn còn bị choáng. Cầm lấy cái khăn áp đỡ vào trán đi”

Với vẻ ân cần, cậu ấy cúi cho tôi chiếc khăn mùi xoa trắng tinh được gấp vuông vắn. Vài phút im lặng trôi qua (chắc cậu ấy chờ cho tôi hết ‘choáng’ hẳn!!!), cuối cùng tôi đành mở lời trước:

“Xin... xin lỗi!”

“Không sao!” Phong cười, hơi nheo nheo đôi mắt “cậu cũng đến đây tìm cỏ bốn lá diệu kỳ, phải không?”

Tôi không trả lời mà lí nhí nói

“Tại chị tớ bảo...”

“Tớ cũng nghe một đàn anh trong trường nói thế, rằng trên ngọn núi này có loại cỏ thần kỳ đem lại may mắn giúp người ta đạt được ước nguyện.”

Tôi gật đầu đầy hăng hái

“Vậy là cậu cũng tin là có... Thế ước nguyện của cậu là gì?”

Phong lặng lẽ nhìn tôi, cái nhìn biết nói. Tôi chợt nhận ra là mình đã tò mò không đúng chỗ. Nhưng cậu ấy chỉ dịu dàng bảo:

“Chuyện đó để sau. Quan trọng là giờ phải tìm tứ diệp thảo đã. Chúng ta không còn nhiều thời gian từ giờ cho tới lúc tập trung đâu!”

“Cỏ may mắn chỉ có một cây thôi! Không bao giờ có nhiều may mắn ở cùng một chỗ vào cùng một lúc!” Tôi rụt rè thông tin.

Phong khẽ ngẩng lên, rồi lại cúi xuống đầy quả quyết

“Nếu chỉ có một cây, tớ sẽ nhường nó cho cậu”

“Tại sao?”

“Bởi cậu đến đây vì ước nguyện của mình còn tớ thì không!”

Rốt cục thì tôi và Phong cũng không thể tìm được tứ diệp thảo theo lời chỉ dẫn của những bậc đàn anh đàn chị quý hoá. Gần đến giờ tập trung, chúng tôi đành tiu nghỉu xuống núi, mỗi đứa ngắt một nhánh cỏ ba lá đem theo làm kỉ niệm. Nhưng ở một góc độ nào khác, trong chuyến đi ấy tôi cũng đã tìm thấy may mắn của mình: ấy là trở thành bạn của Phong. Vì học khác trường, tôi và cậu ấy không thể gặp nhau thường xuyên nhưng ít nhất một lần một tuần chúng tôi đều có một buổi cùng nhau lang thang ở quán trà sữa, hiệu sách, tiệm băng đĩa hoặc công viên. Có bữa là tôi nhắn tin hẹn Phong, có bữa là do cậu ấy gọi. Những cuộc hẹn tuy ngắn ngủi cũng đủ để tôi phát hiện ra Phong là người rất hay: cậu ấy đánh guitar cực siêu, hát tiếng Anh cực chuẩn và nấu ăn tuyệt ngon. À tôi đã nói cậu ấy còn là học sinh giỏi luôn đứng trong top 3 toàn trường chưa nhỉ? Và điểm mà tôi thích nhất ở cậu ấy, đó là Phong luôn kiên nhẫn với tính trẻ con, vừa lãng đãng mơ mộng vừa rồ dại phát cuồng của tôi, điều mà chưa ai làm được. Lúc ở bên cậu ấy, tôi có thể tha hồ kể những giấc mơ ngốc nghếch ấp ủ từ lâu hoặc vừa vụt qua trong đầu, rằng một ngày nào đó có sẽ có một vị hoàng tử châu Âu tóc vàng mắt xanh sẽ xiêu vẹo trước tính cách quá “kool” của tôi mà quỳ xuống cầu xin

tôi trở thành nữ chúa của chàng, và tôi, đầy kiêu hãnh và ngậm ngùi sẽ nói tôi chỉ muốn được là một cô gái bình thường mà thôi. Hay vào ngày mà Trái Đất gặp thảm họa diệt vong, tôi sẽ là nữ chiến binh được lựa chọn đứng lên bảo vệ cả nhân loại. Hay biết đâu sẽ có một cặp vợ chồng cực sang trọng xuất hiện nói rằng họ là quốc vương và hoàng hậu của một quốc gia giàu có mỹ lệ, và tôi là nàng công chúa bị thất lạc của họ. Hay...Dù là lúc nào, Phong vẫn luôn chăm chú lắng nghe, đôi khi cũng hăng hái tham gia, giúp tôi vạch định những chuyện phải làm cho “nếu có một ngày...”. Chỉ duy có một điểm ở Phong mà tôi cho là không được ổn lắm.

“Không bệnh gì cả, tim gan phổi của tớ hoàn toàn bình thường, và ung thư lại càng không. Chỉ là cơ thể tớ bẩm sinh đã thế, nếu người khác có 10 phần sức lực thì chắc tớ chỉ có 3. Hay mệt, hay ốm và hay kiệt sức” Phong đã nói bằng cái giọng thản nhiên đến mức lúc đầu tôi đã thoát nghĩ rằng cậu ấy chẳng mấy phiền lòng về chuyện đó. Nhưng không phải vậy. Chẳng ai thích bản thân yếu ớt như thế cả. Nhất là Phong, cậu trai có đôi mắt rất sáng và một trái tim vừa nhiệt tình vừa dịu dàng quá đỗi.

Tóm lại tôi và Phong duy trì một tình bạn vừa thân thiết vừa trong sáng như thế. Có lẽ nếu thật thà hơn thì hình như với tôi Phong còn nhiều hơn thế nhưng tôi nghĩ rằng hiện tại tình bạn của chúng tôi quan trọng hơn. Chúng tôi thoải mái bên nhau, chúng tôi chia sẻ với nhau hầu hết mọi chuyện. Tôi nói hầu hết bởi cho đến tận bây giờ Phong vẫn không nói cho tôi biết ngày hôm đó cậu ấy đã đi tìm cỏ bốn lá vì ước nguyện của ai. Bởi lẽ Phong đã bảo thẳng rằng cậu ấy không đến ngọn núi ấy vì mong mỏi của bản thân. Tôi cũng đã thử hỏi Phong nhưng cậu ấy lảng đi và tôi cũng thôi, không nhắc lại thêm một lần nào nữa. Tôi tự nhủ rằng, nếu muốn, Phong sẽ tự nói cho tôi hay, vào một ngày nào đó.

Sáng chủ nhật hôm đó trời rất mát. Khi tôi đang lơ đãng gãi cằm con mèo già ngủ gật bên khung cửa sổ ngập nắng thì Phong gọi đến: “Trâm Anh, cậu đến nhà tớ ngay nhé. Nhanh lên, tớ đợi!” Đó là một lời yêu cầu. Tôi rất ngạc nhiên vì Phong hầu như không yêu cầu tôi điều gì bao giờ, chắc hẳn phải có chuyện quan trọng lắm nên tôi thay quần áo và đi ngay.

Phong chở tôi đến một bệnh viện rất nhỏ, có lẽ là của người theo đạo bởi ngay đầu cổng tôi đã thấy có tượng thiên thần bay bên cạnh Đức Mẹ đồng trinh đang bế Chúa Hài đồng. Đi theo Phong qua những căn phòng trắng toát yên tĩnh đến lạ lùng tôi càng lúc càng hoang mang tột. Tôi kéo áo cậu ấy:

“Sao thế Phong? Đây là đâu? Chúng ta làm gì ở đây?”

Phong quay lại. Cậu ấy đặt cả hai tay lên vai tôi và hỏi bằng giọng dịu dàng nhất của cậu ấy:

“Trâm Anh, cậu có tin tớ không?”

Tôi nhìn cậu ấy, vẫn đầy hoang mang, rồi lẳng lặng gật đầu.

“Nếu vậy tớ có thể yêu cầu cậu một điều không? Tớ sắp dẫn cậu tới gặp một người vô cùng quan trọng với tớ. Người ấy sắp bắt đầu một chuyến hành trình mới ở một nơi rất xa. Lúc này người ấy muốn có tớ bên cạnh. Và tớ... cần có cậu bên cạnh để nhắc nhở giúp tớ không oà khóc hay cản tớ lại nếu tớ yếu đuối đến mức muốn bỏ chạy”

Khi thốt ra những từ cuối cùng, tôi nhận thấy vai Phong khẽ run lên. Tôi đưa tay ra nắm chặt tay cậu ấy thay cho lời đồng ý. Chúng tôi tiếp tục đi. Cuối cùng, Phong dừng lại trước một căn phòng nhỏ ở cuối hành lang. Cậu ấy hít mạnh một hơi rồi tiến đến gõ cửa. Không ai bước ra mở cửa cho chúng tôi cả. Nhưng Phong cũng chẳng lấy đó làm điều, cậu ấy quay lại nhìn tôi rồi khẽ đẩy cửa bước vào bên trong.

Đó là một phòng bệnh. Trên chiếc giường trắng toát là một cô gái

nhỏ có mái tóc đen dài. Rất nhiều người đang vây quanh cô ấy. Có người đang lặng lẽ khóc. Có người đang cầu nguyện. Có người quay lại nhìn tôi và Phong. Và có cả một vị linh mục đang đọc bài kinh bằng chất giọng du dương. Tôi nhận thấy không giống như những phòng bệnh thông thường, căn phòng được trang trí bằng hàng hàng ngàn bức họa tứ diệp thảo vẽ bằng sơn xanh trên bốn bức tường. Ngay đầu giường bệnh cũng treo rất nhiều nhánh cỏ ba lá được ép công phu.

Cô gái nhìn về phía chúng tôi. Chính xác là cô ấy nhìn Phong. Rồi cô mỉm cười và gọi tên cậu ấy. Phong bước tới, rồi cậu quỳ hẳn xuống, cầm lấy bàn tay xanh xao của cô gái, áp vào một bên má. Đầu óc tôi trống rỗng. Như một cái máy, tôi tiến lên, đứng sát bên Phong.

“Cuối cùng tớ vẫn không thể tìm thấy cho cậu, dù chỉ là một nhánh tứ diệp thảo” Phong nói, và tôi ngạc nhiên thấy giọng của cậu ấy vẫn rất êm, không một vết xước.

“Chẳng sao cả. Cậu đã tặng tớ rất nhiều niềm tin và may mắn rồi. Ở nơi mới, trong vùng đất của Chúa, có lẽ tớ sẽ tìm thấy một nhánh cỏ bốn lá thật sự và gửi xuống cho cậu”. Cô gái khe khẽ thốt lên bằng chất giọng mỏng như tơ nhện.

“Tớ có thể khóc không?”

“Đừng khóc. Vì tớ sẽ tới một nơi rất đẹp và sẽ rất hạnh phúc”. Cô gái lại cười và hơi rướn người về phía trước, cô ấy đặt trên trán Phong một nụ hôn thật dịu dàng. “Cám ơn cậu vì tất cả”.

Phong gật đầu, rồi nhẹ nhàng, cậu ấy đặt bàn tay gầy gò trong suốt của cô gái xuống lại giường và đứng hẳn dậy. Trông cậu ấy chẳng có vẻ gì là sắp oà khóc hay chuẩn bị bỏ chạy cả. Vị linh mục tiến sát chiếc giường và tiếp tục bài cầu kinh bằng chất giọng du dương của mình. Còn cô gái thì hát, một bài thánh ca tuyệt hay mà tôi không biết tên, rồi cô ấy nhắm mắt và

ngủ thiếp đi. Không gian trong căn phòng như đông lại trong chốc lát rồi tiếng khóc vỡ ra nhiều hơn, mọi người liên tục làm dấu thánh. Tất cả cảnh tượng trước mắt gây ấn tượng mạnh mẽ với tôi hơn những gì mà tôi từng biết. Tôi lặng đi và nước mắt tuôn như suối. Tôi nhìn sang Phong. Cậu ấy vẫn đứng im, không khóc cũng không tỏ ra đau buồn, đôi mắt lấp lánh như hai vệt lân tinh trong đêm tối.

“An Nhi là cô gái mà tớ yêu hay sẽ là thích nếu nói theo ngôn ngữ của cậu” Phong vừa ôm đàn guitar vừa kể cho tôi nghe câu chuyện với một vẻ lơ đãng tuyệt đối. “Bà tớ là người theo đạo nên hay đưa tớ tới bệnh viện đó để khám bệnh. Khi tớ biết Nhi thì cô ấy đã luôn ở trong căn phòng đó rồi. Cô ấy bệnh nặng lắm. Không hiểu nghe ai nói mà cô ấy tin rằng nếu được sở hữu một nhánh tứ diệp thảo thì cô ấy sẽ nhanh tới được nước Chúa”

“Cho nên cậu mới đi tìm cỏ bốn lá?”

“Chẳng thật lòng lắm đâu” Phong hơi mỉm cười “Cậu biết đấy, tớ đâu muốn Nhi ra đi cơ chứ. Cho nên, hôm đó trên đỉnh núi tớ mới nói nếu tìm thấy nhánh cỏ kỳ diệu tớ sẽ nhường nó cho cậu”

Tôi gật đầu, biểu hiện của kẻ đã vừa hiểu thêm ra được một việc.

“Sao lại là tớ?”

Phong quay đầu hẳn lại, nhìn tôi.

“Sao cậu lại chọn tớ chứ không phải ai khác để chia sẻ câu chuyện này, để ở bên cạnh cậu trong giờ phút cuối cùng của An Nhi?”

Cậu ấy cười, lần này là nụ cười thật sự.

“Vì cậu là bạn tớ. Vì hôm đó tớ đã gặp cậu chứ không phải ai khác cũng đi tìm một nhánh tứ diệp thảo. Và cũng vì tớ muốn lấy trộm từ cậu...” Phong ngập ngừng

“Lấy trộm từ tớ?” Tôi giục.

“Ừ, lấy trộm từ trái tim nhiệt tình của cậu đủ niềm tin để nghĩ rằng thật sự có nước Chúa và An Nhi ở trên đó. Tớ không phải là người theo Đạo để có thể tin ngay vào những điều như thế”

“Tớ cũng không theo Đạo”. Tôi cảm thấy.

“Tớ biết. Mà Trâm Anh này” cậu ấy đột nhiên đổi giọng “Cậu có nhớ có lần tớ nói với cậu cơ thể tớ không phải bị bệnh mà là yếu ớt bẩm sinh không?”

“Nhớ. Thì sao?”

“Tớ nói dối đấy” Phong thốt ra khe khẽ. Tiếng tích tắc của chiếc đồng hồ nghe còn rõ hơn giọng cậu ấy. “Bác sĩ bảo chắc còn được khoảng một năm nữa.”

Im lặng. Để có đến hàng thế kỷ. Cuối cùng tôi nói:

“Tớ sẽ không khóc đâu”.

“Tớ biết. Chẳng có gì đáng buồn đâu, tớ đến chỗ An Nhi mà” cậu ấy lại cười.

“Lần này cậu sẽ thu đủ can đảm mà tỏ tình chứ?” Tôi hỏi

Phong vừa so dây đàn vừa trả lời tôi

“Tớ đã luôn nói đấy chứ, theo cách của riêng tớ”

Tôi tròn xoe mắt nhìn cậu ấy.

“Những nhánh ba lá treo ở đầu giường An Nhi” Phong tiếp
“chúng là của tớ. Cậu có biết cỏ ba lá trong tiếng Anh gọi là gì không?”

Tôi lắc đầu. Phong vớ lấy cây bút và tờ giấy hí hoáy rất nhanh rồi đưa cho tôi.

Clover

C-lover

She is lover

Tôi ngẩng đầu lên. Phong không chú ý gì tới tôi nữa. Cậu ấy đang

gảy đàn và hát một bài hát tiếng Anh.

Tôi chẳng bao giờ gom góp đủ can đảm để tặng Phong món quà mà tôi chuẩn bị cho cậu ấy. Món quà được bọc bằng giấy màu xanh da trời và ruy băng màu nước biển. Kể cả lần cuối cùng tôi nắm tay cậu ấy cũng vậy. Bên trong món quà ấy là rất nhiều cỏ ba lá và một nhánh tứ diệp thảo được tôi vẽ tay. Nhưng tôi nghĩ có lẽ cũng không cần thiết lắm, bởi lẽ ở nơi xa kia Phong-chàng trai với trái tim dịu dàng hẳn đã thấy hết tình cảm mà tôi dành cho cậu ấy rồi. Mỗi lần nghĩ tới Phong tôi chưa bao giờ khóc nhưng không hiểu sao lại bất giác đi tìm guitar, bất giác hát lại bài hát tiếng Anh mà Phong đã hát trong cái buổi cậu ấy chỉ cho tôi ý nghĩa thật sự của lá cỏ may mắn:

“... For all those times you stood by me
For all the truth that you made me see
For all the joy you brought to my life
For all the wrong that you made right
For every dream you made come true
For all the love I found in you
I ll be forever thankful baby
You re the one who held me up
And never let me fall
You re the one who saw me through, through it all
....
You were always there for me
The tender wind that carried me
The light in the dark shining your love into my life
You ve been my inspiration

Through the lies you were the truth

My world is a better place because of you...”(*)

(*) Trích trong bài hát Because you loved me của Celine Dion

Nguồn: Tác giả/VNthuquan - Thư viện Online

Được bạn: NgụyXưa đưa lên

vào ngày: 19 tháng 6 năm 2010